

SpiNeT

Postbus 48, 6590 AA Gennepe
secretariaat-cssp@missie-geest.nl
www.missie-geest.nl
IBAN NL72RABO0116166444
BIC RABONL2U

SPIRITIJS NEDERLANDS TIJDSCHRIFT

Jaargang 75 no. 4

april - mei 2020

Nieuws uit de community Eindhoven: Omgaan met het coronavirus in het Missionair Team Eindhoven

De Wereldgezondheidsorganisatie (WHO) heeft de uitbraak van het coronavirus op 11/03/2020 tot pandemie verklaard en de Nederlandse overheid heeft een aantal maatregelen genomen om de verspreiding van het COVID-19 virus te bestrijden. Naast de bekende gezondheidsmaatregelen zijn er ook beperkingen van het openbare leven in Nederland. Volgens de maatregelen van de RIVM moet iedereen zoveel mogelijk thuisblijven en alleen naar buiten gaan als dat nodig is. Er zijn ook maatregelen van de Nederlandse bisschoppen. Ze hebben alle publieke vieringen, ook de doordeweekse bijeenkomsten, in de kerk tot en met Pinksteren afgelast om besmettingen te voorkomen. Dit betekent dat alle parochievieringen, de voorbereiding op de sacramenten en andere bijeenkomsten zijn afgelast, maar de zondagse Eucharistieviering van de priesters (zonder gelovigen) vindt in de beslotenheid plaats. In de Sint Jorisparochie is er dagelijks live-stream van de Eucharistieviering.

Parochianen kunnen ons online volgen.

Op Palmzondag hebben we de stad Eindhoven gezegend met het Allerheiligste om aan te

geven, dat de Heer in deze moeilijke tijden met ons is en dat we de crisis te boven zullen komen en de moed niet moeten verliezen. We waren van plan om de stad vanuit een helikopter te zegenen, omdat de mis niet bijgewoond kon worden. Dit plan kon echter vanwege de aangescherpte coronamaatregelen niet doorgaan. In verband met de veiligheid vanwege het besmettingsgevaar door het coronavirus, is het kennelijk niet toegestaan dat meerdere personen in één helikopter zitten. Maar we hebben in een auto de stad doorkruist met het Allerheiligste en op elk kerkplein in Eindhoven werd een kort gebedsmoment gehouden, wat werd afgesloten met de zegen met het Allerheiligste. We baden voor alle zieken in de stad, voor al de slachtoffers van het coronavirus, voor het verzorgend en verzorgend personeel, met daarna de zegen voor heel de stad.

Noord Brabant is zwaar getroffen door het coronavirus en als leden van het Missionair Team moeten wij zoveel mogelijk thuis blijven, maar we gaan af en toe naar de kerk om de viering te doen met de andere leden van het pastorale team in een lege kerk. Het is makkelijker om contact te houden met de internationale Engelse gemeenschap, want zij kunnen makkelijker omgaan met technologie en sociale media. We houden regelmatig online vergaderingen, gebedsmomenten en huwelijksvoorbereidingen. Binnen de gemeenschap proberen we om Eugene te laten wennen aan het ritme van onze gemeenschap. Iedere avond komen we bij

elkaar om te luisteren naar het nieuws om op hoogte te blijven van het corona nieuws. Op donderdagavond hebben wij ons gemeentegesprek. In onze dagelijkse Eucharistieviering staat de intentie voor de coronacrisis centraal. We hebben deze dagen veel aandacht besteed aan het onderhoud van onze tuin en aan de schoonmaak van ons huis. We proberen om parochianen, vrienden, kennissen en bekenden te bereiken door te bellen en via de social media en zij bellen ons af en toe ook op om te vragen hoe het met ons gaat. Sommigen hebben ons zeep, ontsmettingsmiddelen en mondkapjes gebracht. Het is goed om contact te houden met elkaar in deze moeilijke tijd. Wij blijven verbonden met elkaar. Nogmaals wil ik jullie eraan herinneren: was uw handen regelmatig en grondig met water en zeep. Doe dat minimaal 20 seconden en was ook goed tussen uw vingers en aan de bovenkant van uw handen. Moet u hoesten of niezen? Doe dit dan aan de binnenkant van uw elleboog of gebruik papieren zakdoekjes en gooi deze daarna direct weg. Geef elkaar geen hand, maar begroet elkaar op een andere manier. Hopelijk gaat deze crisis snel voorbij.

Eugene Awayevu: een nieuwe lid van de Gemeente Eindhoven

Eugene heeft zijn taalstudie afgerond en is benoemd voor de gemeente in Eindhoven. Hij loopt nu stage bij de parochie van het Heilig Kruis in Nuenen. Nuenen is een klein dorpje dicht bij Eindhoven. Het is natuurlijk een erg moeilijke tijd vanwege de coronacrisis. Iedere dag fietst hij naar Nuenen, want voor hem is fietsen veiliger en gezonder dan gebruik maken van het openbaar vervoer. Vanwege de coronacrisis zijn er niet veel vieringen en bijeenkomsten binnen de parochie, maar er zijn nog zondagsvieringen in een besloten kring door het pastorale team. Hij is bezig kennis te maken met de vrijwilligers, de parochianen en het parochiebestuur en dan luncht hij samen met de pastoor. Iedere week is er bestuursvergadering en hij krijgt ook een keer per week taallessen van een parochiaan om zijn taalvaardigheid te verbeteren. Hij doet dat allemaal met de sociale afstandsregels van 1,5 meter. Wat hij bijzonder vindt in de parochie in Nuenen is de oecumenische stijl van vieren. Hij is gewend aan de traditionele manier van de mis opdragen. Het is voor hem een leerproces. Hij is optimistisch en vindt de ervaring tot nu toe heel nuttig.

John Onoja CSSp

Jarigen in april

12 Jules Davy Malonga

20 Alphée Mpassi

29 Callistus Offor

15 Wim Dewez

22 Rut Rutten

Jarigen in mei

2 Paul Cuijpers

14 Jaap Nieuwenhuizen

27 Titus Ikyomke

4 Herman Voorn

21 Tom Willemsen

29 Gerard Spierings

12 Zr. Corrie Wassenberg

25 Marcel Uzoigwe

Slotsymposium DKS: afscheid met gemengde gevoelens

'Geloofsgemeenschappen aan het werk!'

Op vrijdag 14 februari, Valentijnsdag, was het slotsymposium van de Dienst kerk en Samenleving die na 118 jaar ophoudt te bestaan. Een middag met gemengde gevoelens. Met veel waardering voor het werk dat de aalmoezeniers van sociale werken hebben verricht voor de kwetsbaren in onze samenleving. Maar ook met zorgen, want wie pakt dit belangrijke werk nu op? Theoloog Erik Borgman noemde deze dag: "... een einde van iets, maar geen begrafenis. We kunnen samen het onmogelijke doen, we kunnen niet anders!"

Hoofdaalmoezenier Wim van Meijgaarden noemde het werk van DKS ons aller zorg en deed daarbij een stevige oproep richting parochies: "Geloofsgemeenschappen aan het werk!"

De Dienst kerk en Samenleving heeft in de afgelopen decennia veel waardering geogst in de samenleving. Dat was o.a. te zien aan de grote opkomst en het kleurrijke gezelschap van zowel denkers, decisionmakers en vooral ook doeners. In zijn openingswoord memoreerde Wim van Meijgaarden dat het Bisdom Roermond het laatste bisdom was met een aparte diaconale dienst, die nu ook wordt wegbezuinigd. "Vanuit oogpunt van bedrijfsvoering een terecht besluit, maar vanuit de problematiek in de samenleving niet. Uitkeringen zijn niet toereikend om van te bestaan. Zo'n 70% daarvan gaat op aan vaste lasten en dat maakt mensen kwetsbaar. En dan zijn er de vraagstukken van jongeren die zoeken naar zingeving en vluchtelingen die ankerpunten zoeken in onze samenleving. Daar heeft DKS altijd middenin gestaan. Ondanks de opbouw van de verzorgingsstaat na WO II ontbrak het aan individuele aandacht voor mensen. Daardoor zagen we vanaf 2000 de inloophuizen ontstaan, al snel gevolgd door de voedselbanken. Plekken waar kerkbetrokken vrijwilliger actief zijn." Van de parochies verwacht Van Meijgaarden nu dat ze het werk van DKS op gaan pakken. "De sociale problematiek blijft onze aandacht houden. Jezus Christus is de inspiratiebron en dat maakt dat dit werk is, dat we doen vanuit ons hart en dat maakt het bijzonder. Het is werk dat ons aller zorg is. Dus geloofsgemeenschappen: aan het werk!"

Gouverneur Theo Bovens

Ook Gouverneur Theo Bovens is van de partij, zij het niet live aanwezig, maar via een videoboodschap. Hij bedankt op de eerste plaats Hub Vossen die hem heeft laten kennismaken met het werk van DKS en de kwetsbaren in de samenleving. Dat gebeurde o.a. tijdens een maatschappelijke zomerstage, maar ook door de reis naar Rome met dak- en thuislozen. Hij noemt ook de Dr. Poelsprijs die maatschappelijke projecten voor het voetlicht plaatst en het project SchuldHulpMaatje. Hij is ervan overtuigd dat het diaconale werk in

Limburg door zal gaan en heeft vertrouwen in de toekomst omdat er altijd mensen zullen zijn die het opnemen voor de kwetsbaren.

Diaconie, een meerwaarde voor kerk en samenleving

prof. Erik Borgman

Hoofdspreker van dit slotsymposium is dr. Erik Borgman, lekenDominicaan en theoloog van het jaar in 2012. Titel van zijn betoog: Diaconie een meerwaarde voor kerk en samenleving. In de geest van St. Valentijn, wiens naamdag we vandaag vieren, houdt hij de zaal voor dat we elkaar kunnen leren om te zien en om te kijken. Dat is het doel van deze middag om allemaal met elkaar het werk van DKS voort te zetten. Het is ook de belangrijkste taak van de kerk: iets zichtbaar maken. En dat is

precies waar de aalmoezeniers gewoon mee begonnen zijn. Kijken wat er aan de hand is, wat we kunnen doen en wat de rol van de kerk daarbij is. De kerk staat daarbij al lang niet meer in het centrum van de samenleving, waar nu immers overal zingeving te vinden is. En toch zitten we er nog steeds middenin.

De kern van het betoog van Erik Borgman is, dat diaconie niet draait om het helpen van mensen, maar om mensen in hun waarde te herstellen. "Daarbij gaat het simpelweg om het zijn.

De taak van de kerk daarbij is om te laten zien dat de liefde van God het fundament is van alles. Die liefde laat het onzichtbare zien en kan het onmogelijke doen. Wij mensen zijn daarin de bouwstenen van het Rijk van God. Daarbij draait het om pure wederkerigheid: betekenis geven is betekenis krijgen en dat geven en krijgen we van elkaar. Het belangrijkste wat we kunnen geven is waardigheid. Mensen laten zien dat ze er toe doen. Dat ze een deel zijn van het geheel en dat in dat geheel plaats is voor iedereen. En dat is de taak en de meerwaarde van de diaconie."

Perspectief, professionaliteit, inspiratie en verbinding

Na een kort intermezzo van troubadour Ton Custers met het lied 'Dood get' gaat dagvoorzitter Stan Hoen in gesprek met een aantal organisaties en mensen waar DKS veel mee heeft samengewerkt. Mattie Jeukens, pastor van de parochie Onze Lieve Vrouw van Lourdes in het Wittevrouwenveld, vertelt over de strijd die er gaande is om gerechtigheid. "Vaak zie je dan niet welke kant je op moet. DKS biedt daarin steeds perspectief. Samen hebben we het presentiewerk in Maastricht Noordoost weer op de rit gekregen. Die professionele ondersteuning ga ik beslist missen."

Ook Wilma van der Poel, oud voorzitter van KVG Limburg, onderstreept de professionaliteit. In de persoon van aalmoezenier Mariëlle Beusmans heeft ze de meerwaarde van DKS mogen ervaren.

“Ze heeft ons geïnspireerd, structuur gegeven aan het werk van KVG en ons ook steeds op het rechte pad gehouden. Naastenliefde en er zijn voor elkaar zitten in onze genen. De aalmoezeniers bieden daarin precies de juiste begeleiding en inspiratie. En die gaan we echt missen.”

Piet Linders van de Stichting Groenewold, met o.a. de projecten Aandachtcentrum, Bindkracht en Jongerenkerk Venlo, heeft steeds ervaren hoe wezenlijk de rol van de aalmoezeniers is. Hij noemt daarbij fondsenwerving, helicopterview en het steeds weer zien van perspectief. “Samen met hen hebben we gebouwd aan de intrinsieke waarde van de kerk. Daarbij draait het om het voegwoord EN. De straat komt bij ons binnen EN wij gaan de straat op. De kerk moet ook dat EN willen zijn. Midden in de samenleving staan En mensen met elkaar verbinden.”

Subsidiegevers: netwerk in stand houden

Na het mooie lied ‘ne Miens’ van Ton Custers is het woord aan de financiers van diaconale projecten: Henk Erinkveld van de Edmond Beelstichting en Henriëtte Hulsebosch van KANSfonds.

KANSfonds, waar Gouverneur Bovens voorzitter van is, deelt waarden als omzien naar elkaar en kwetsbaren helpen met DKS. Daarom heeft dit fonds DKS ook altijd van harte ondersteund. “Met Hub Vossen hadden we een mooie wisselwerking,” vertelt Hulsebosch. “Hij kent zoveel organisaties, voor ons van grote waarde. Hoe het nu verder moet, is ongewis, maar we gaan opnieuw zoeken. Een samenleving maak je met elkaar en KANSfonds wil dat graag blijven ondersteunen.” Haar oproep is dan ook: “ga vooral allemaal door en benader het KANSfonds, wij helpen graag verder!”

De doelstelling van de Edmond Beelstichting is theologie en pastoraat bij elkaar brengen. En zo ontstaat dan de theologie van de straat. De stichting is indertijd opgericht om de afgestudeerden van de UTP, die door het bisdom niet werd erkend, financieel te ondersteunen om het gedachtegoed van de UTP uit te kunnen dragen. “Gaandeweg heeft de EBS haar blikveld wat verbreed,” vertelt Henk Erinkveld, “DKS was voor ons daarbij een belangrijk ankerpunt. Belangrijk is nu om het netwerk van projecten dat DKS heeft opgebouwd in stand te houden. Dat netwerk is het gezicht van de kerk. Daar moeten we met de fondsen goed naar kijken en er samen voor zorgen dat we deze toegevoegde waarde voor de samenleving en voor de kerk kunnen behouden.”

Ton Custers sluit deze gespreksronde af met het lied ‘Ongerwaeg’.

Laatste woord voor de aalmoezeniers

Dan is het stilaan tijd om afscheid te nemen van de aalmoezeniers en dan met name van Hub Vossen en Mariëlle Beusmans. Zij hebben dan ook het laatste woord.

Mariëlle kwam zeven jaar geleden terug naar Limburg vanuit Afrika en was zelfs het Limburgs verleerd. Als aalmoezenier ging ze aan de slag bij o.a. KVG Limburg, ZijActief en de LLTB. Met deze organisaties pakt ze maatschappelijke thema’s op, zoals de vluchtelingenproblematiek. “Ik liet vluchtelingen verhalen vertellen en liet zo menswaardigheid zien en solidariteit, dat maakte grote indruk. Er was ook aandacht voor armoede door het verhaal van de Voedselbank te vertellen.”

Bij de LLTB ligt de nadruk vooral op vieren, maar ook op elkaar steunen. “De oogstdankvieringen zijn uitgegroeid tot een jaarlijks ontmoetingsmoment, waaraan steeds meer mensen deelnemen.” Een mooi voorbeeld is ook het Netwerk Agrarische Vrouwen. Een actief netwerk van jonge agrarische vrouwen die veel ballen in de lucht moeten houden.

“Ik heb veel kunnen bijdragen aan de verbondenheid in de samenleving en daarmee het katholiek sociaal denken op een hoger plan kunnen tillen.”

Hub Vossen werkte maar liefst 18 jaar als aalmoezenier voor DKS. “Ik heb geprobeerd kerk en samenleving met elkaar te verbinden. Ik ben op heel veel plekken geweest en heb heel veel mensen ontmoet. Van bestuurders tot diaconale vrijwilligers. Samen staan zij voor een inclusieve samenleving, waarin niemand aan de kant hoeft te staan.” Wat ook hem het meest heeft geraakt, is de reis naar Rome met een groep dak- en thuislozen op uitnodiging van Paus

Hub Vossen en Marielle Beusmans

Franciscus. “Dat was een uitdaging om dat voor elkaar te krijgen. Maar die ontmoeting met de paus, daar gebeurde iets met ons allemaal. Mensen kwamen er tot rust, heel bijzonder!” Zijn boodschap voor de toekomst is helder: “ga verder met dit werk, die kracht leeft onder alle mensen die ik heb ontmoet. Mensen die oog hebben voor elkaar. Blijf elkaar die kracht geven en ga door met jullie werk!”

Gesprek van François Numbi met de gemeenschap van Gennep

Op woensdag 12 februari was pater François Numbi, spittijn uit Kongo- Kinshasa, te gast in de gemeenschap van Gennep om met zijn collega's zijn ervaringen en indrukken te delen over inburgering, aanpassing, taalstudie, opvang, Nederlandse mentaliteit enz. gedurende de eerste jaren na zijn aankomst in Nederland. Hier volgt een kort verslag van zijn presentatie.

Ik heet François Numbi en ik kom uit de RDC (Kongo-Kinshasa). Ik ben 49 jaar oud en heb de priesterwijding ontvangen in 2002. Ik heb in totaal 12 jaar gewerkt in mijn eigen land Kongo, 8 jaar als pastoor en 4 jaar in de theologieopleiding als leraar en als econoom.

Omdat ik ervaring wilde opdoen in het buitenland heb ik in 2016 gevraagd om voor Nederland benoemd te worden. Ik ben nu drie jaar in Rotterdam en sinds mijn benoeming door Mgr. Johannes van den Hende, bisschop van Rotterdam, tot lid van de Federatie Maria Magdalena, ben ik intussen twee jaar werkzaam in Rotterdam Zuid.

Bij mijn aankomst in Rotterdam ben ik naar het Zadkine college gegaan voor de taalstudie en dat was niet gemakkelijk voor mij, want het Nederlands bleek een moeilijke taal te zijn. Er zijn nogal wat parochianen die erg kritisch zijn op de uitspraak en gelukkig heb ik Rien van Keulen, een vriendin van de spittijnen, die me tot nu toe veel geholpen heeft.

Na het vertrek van pater Bert van Tol in november 2018, ben ik de eerst aanspreekbare persoon geworden voor de Emmaüsgangerskerk.

In deze functie ben ik in deze parochie verantwoordelijk voor:

- **De sacramentsbediening:** er zorg voor dragen dat alle sacramenten in de Kerk als levende momenten gevierd worden, zoals eucharistie, ziekenbezoek, ziekencommunie, ziekenzalving, uitvaarten, doopsel, eerste communie, vormselvoorbereiding, enz....
- **De liturgiegroep:** deze groep komt eens per maand bijeen voor een evaluatie van het verloop van de diverse vieringen en voor de planning van wat komen gaat.
- **De oecumenische groep:** behartiging van het contact met andere christelijke kerken, o.a. Adriaen Janszkerk, Pelgrimskerk en Groene Tuinkerker. Dit niet alleen tijdens de internationale gebedsweek maar ook bij andere gelegenheden die binnen de christelijke kerken om samenwerking vragen, b.v. tijdens de vastentijd. Wij beginnen de vastentijd met een oecumenische viering op Aswoensdag. Deze vieringen worden om beurten in de verschillende kerken gehouden.
- **Parochiebestuur:** Ik maak ook deel uit van het parochiebestuur, waarbinnen overleg plaats vindt over alles wat met het functioneren van de parochie te maken heeft.

Binnen de federatie ben ik de eerst- verantwoordelijke persoon voor de voorbereiding op de eerste communie van de kinderen van 7 tot 11 jaar. Minstens driemaal per jaar komen wij, begeleiders van de vijf parochies en ikzelf, samen om ervaringen te delen en passende activiteiten op te zetten.

Het doel van deze bijeenkomsten is elkaar beter te leren kennen, de gang van zaken (voorbereiding en viering) te evalueren en de catechese van de komende periode voor te bereiden. Voorlopig is er nog de moeilijkheid dat iedere parochie zijn eigen lesmateriaal en dus ook zijn eigen methode hanteert tijdens de voorbereiding. Ik wil ervoor zorgen dat in de toekomst de inhoud van het leerprogramma hetzelfde zal zijn in iedere parochie. Ook is het mijn streven dat deze kinderen die zich op de eerste communie voorbereiden op een of andere manier actief zijn in hun eigen parochie, b.v. als misdienaar, acoliet, vrijwilliger...

De Federatie Maria Magdalena omvat vijf parochies en wij priesters gaan op toerbeurt voor in de verschillende vieringen in alle vijf de parochies. Ik vind dit interessant, want het helpt ons om meer mensen te leren kennen. De voorbereiding voor de doop van baby's doen wij ook met de ouders uit deze vijf parochies samen.

Een probleem waar wij bij migranten dagelijks mee te maken hebben is het onderscheid tussen de verschillende gemeenschappen: Antillianen, Afrikanen, Irakezen, Filipino's... Zij zijn moeilijk samen te brengen met andere gemeenschappen. Zij voelen zich niet thuis in de grote parochiegemeenschap. Zij willen b.v. eigen aparte vieringen met hun eigen koor enz. Ik ben van mening dat zij zich aan moeten passen en zich moeten integreren in de grote parochiegemeenschap.

Mijn persoonlijk gevoelen.

Ik ben al enige tijd in Rotterdam en ik voel me hier thuis. De overgang van Afrika naar Nederland was niet gemakkelijk. Ik heb meer dan tien jaar in Kongo gewerkt, waar een priester de baas is van de parochie. Iedereen heeft respect voor hem en hier voel je dat niet zo. Ik was gewoon aan volle kerken. Wat een verschil met de situatie in Nederland! Nu ben ik daaraan gewend en ik ben blij om hier te zijn en om hier te werken.

De uitdagingen van missie in Nederland.

Na een verblijf van vier jaar in Nederland heb ik te maken met veel uitdagingen.

1. **De taal:** Het goed beheersen van de taal is belangrijk om een goede verstandhouding met elkaar op te bouwen.
2. **Verandering:** Vroeger kwamen de Nederlandse priesters als missionarissen naar Afrika. Nu komen de Afrikaanse priesters naar Nederland. Maar daar is een goede voorbereiding voor nodig en deze moet in Afrika georganiseerd worden. De Afrikanen moet weten waar ze naar toe gaan en wat voor soort werk ze gaan doen.
3. **Geduld:** De Afrikaanse priesters moeten de tijd nemen om de taal goed te leren. Zij moeten de tijd krijgen om de cultuur van het land te leren kennen en niet te snel met werk worden belast.
4. **Luisteren:** Een medebroeder kan bij de aanvang van zijn taak veel moeilijkheden tegenkomen. Daarom moet er vanuit het bestuur veel aandacht en een luisterend oor zijn. Begeleiding is in het begin noodzakelijk.
5. **Acceptatie van elkaar:** Het is belangrijk dat een nieuwkomer begeleiding krijgt van de kant van de provincie, van de gemeenschap, van de parochianen om zich hier thuis te kunnen voelen. De aanwezigheid van een donkere priester wordt niet door alle mensen geapprecieerd. De gemiddelde kerkganger in Nederland is een persoon op leeftijd, terwijl de Afrikaanse priesters nog jong zijn: hoe de ouderen te motiveren om de jonge priesters te begrijpen? Dit geldt ook voor de omgang in de gemeenschappen.
6. **Vertrouwen:** Soms is het moeilijk om elkaar te begrijpen. De samenwerking verloopt dan stroef, wat het resultaat van ons werk niet ten goede komt. Er is vertrouwen nodig, openheid voor elkaar en veel overleg met elkaar.

De Kapelgroep Gemert: Het is mooi geweest!

Op zondag 1 maart vierde de kapelgroep Gemert haar 50-jarig bestaan. Het was een terugblik op 50 mooie jaren en de kapelgroep sloot deze periode af met een inspirerende brood-en-bekerviering. Maar deze viering was ook de afsluiting van de groep in haar huidige vorm. De terugloop van het aantal bezoekers en voorgangers en het overlijden van enkele leden van de kapelgroep waren daar de onderliggende redenen van. De kapelgroep ontstond in de kapel van het kasteel onder leiding van onze medebroeder Martien van der Drift. Het 40-jarig bestaan van de kapelgroep viel samen met ons vertrek uit Gemert, nu tien jaar geleden. Ze vond toen onderdak in de activiteitenruimte van Zorgcentrum Ruijschenbergh in Gemert. In de inspirerende slotviering in bovengenoemde activiteitenruimte van Ruijschenbergh gingen voor onze medestander Annelies Rooijackers en Lenie van den Boogaard. De viering was zeer goed bezocht. Vanuit de Congregatie waren Marcel Uzoigwe, Piet Delisse en Martin van Moorsel aanwezig.

Voorafgaand aan deze viering kwamen de aanwezigen samen op het kerkhof op het kasteel om een eerbetoon te brengen aan Pater van der Drift, de oprichter van de kapelgroep.

Na de viering was er een gezellig samenzijn met koffie/thee en een kop soep met broodjes. Tot slot werd het glas geheven én op het verleden én op de toekomst.

Martin van Moorsel CSSp

Hierna enkele gedachten die op het kerkhof uitgesproken werden.

Het welkom werd uitgesproken door Edith, die indertijd als kind naar de kapel kwam:

Hartelijk welkom, fijn dat jullie er zijn. 50 Jaar geleden zag kapelgroep Gemert het licht, geïnspireerd door de Paters van de Heilige Geest. Laten we met deze brandende kaars lopen naar het graf van Martin van der Drift, initiator en lichtend voorbeeld.

Martin van der Drift zei: *Als de kapel uitgaat, moet er wat van de kapel uitgaan.*

Mensen die iets in beweging zetten, met de regenboog als symbool van het verbond tussen God en mensen. Dat is zichtbaar in het logo van de kapelgroep.

Martin zorgde vaak voor bloemen in de kapel. Vandaag zetten we Martin in de bloemetjes. Viooltjes (symbool van nederigheid, geassocieerd met Christus) in de kleuren van een regenboog.

Daarna sprak Hugo van Liempd, deelnemer aan de jongerenreis naar Kameroen in 1988, een woordje bij het graf:

Martien, we staan vandaag aan je graf uit eerbetoon

Eerbetoon aan je inspiratie die je aan de Kapelgroep gegeven hebt in de jaren dat je leefde en die ruim 16 jaar na je dood nog door heeft geklonken in de vieringen van de Kapelgroep.

In onze geest kunnen we je gestalte oproepen. Je statige houding, je snelle tred, je unieke stem, je soms ook driftige blik en gebaren (waarmee je je naam eer aandeed).

50 Jaar bestaat de Kapelgroep Gemert.

50 staat voor een hogere staat van volheid, daarmee is God in het spel.

50 dagen na het sterven van Jezus wordt Pinksteren gevierd. Het feest van de Heilige Geest. De naam van de congregatie waar jij, Martin, toe behoorde en waar het initiatief voor een Kapelgroep werd genomen. Samen met kapelbezoekers werden wegen gezocht om aan een vernieuwde vorm van het Christendom inhoud te geven. Zoals het verzorgen van woorddiensten door leken.

Het was de Bijbel die jou weer inspireerde om de huidige tijd te doordenken en je wist nieuwe inzichten en bevrijdende woorden door te geven. In de viering straks zullen we er nog uitgebreid op terugkijken.

Gedenkteken

Om jou te blijven herinneren, willen we een klein monument plaatsen, met als tekst: *Uit dankbaarheid 50 jaar Kapelgroep Gemert*

Martien introduceerde het hand in hand bidden van het Onze Vader als een teken van verbondenheid tussen mensen en het Goddelijke. Reiken we elkaar de hand en bidden we in verbondenheid met Martin en alle overleden leden van de Kapelgroep het *Onze Vader*.

Afsluiting

Na 50 jaar komt ook een einde aan de manier waarop tot nu toe op zondagen de Kapelgroep bij elkaar kwam. Naast pijn en verdriet, is er ook veel om dankbaar voor te zijn.

Bevrijdende woorden en daden werken door en hoeven niet te stoppen bij het beëindigen van de kapelbijekomsten. Laten we daarom een vertrouwde uitspraak in herinnering roepen: ***De Geest waait waar hij wil.***

“Samen leven in quarantaine”

Evenals zovele andere ouderen in een verzorgingshuis of klooster leven ook wij in Spiritijnenhof vanwege de heersende corona epidemie in een soort quarantaine, omdat we samen een risicogroep vormen. Ons hoofd van verzorging, Gerry Aben, heeft ons een straf regiem opgelegd, waar ieder zich aan moet houden.

Hoe doen wij dat nu in een klooster, waar je met 21 personen samenleeft en elkaar dus elke dag tegenkomt bij het eten, het bidden en tijdens de recreatie? Net als overal geldt ook voor ons: geen contact hebben met mensen van buiten en dus geen bezoek ontvangen en niet op bezoek gaan naar familie en vrienden. Zo veel mogelijk op 1,5 meter afstand van elkaar

blijven, wat betekent dat we in twee groepen eten in de eetzaal op 1,5 meter van elkaar en ook in twee groepen bidden en de mis vieren in de recreatiezaal op 1,5 meter van elkaar.

We mogen wel buiten wandelen en fietsen, maar dan wel zo veel mogelijk daar waar geen of weinig mensen zijn en op 1,5 meter van elkaar! Boodschappen worden door één persoon gedaan, onze econoom Piet Delisse, of door Gerry Aben. En verder doen we wat alle Nederlanders moeten doen: vaak handen wassen, en handen ontsmetten met desinfectants als we van buiten naar binnen komen. Het brood en beleg niet met je eigen handen pakken maar met een vork en ook tafels, beleg en brood klaarmaken met plastic handschoenen aan. De warme maaltijd wordt door cateringbedrijf Bij Yan 's middags op onze appartementen geserveerd.

Het schept een heel bijzondere sfeer en Gerry let goed op of we ons ook allemaal aan de regels houden. Ze heeft zelfs bamboestokjes gemaakt van 1,5 meter lengte om aan iedereen te laten zien hoe ver we van elkaar moeten blijven, want oude mannen zijn soms nogal eens eigenwijs en gehaast en vooral vergeetachtig.

En toch hebben we ook vaak lol met elkaar en worden er ook de nodige grappen gemaakt over het coronamonster.

We hopen wel dat dit niet nog maandenlang gaat duren. Want ieder verlangt naar een normaal leven met elkaar, waar je gewoon weer samen eet en bidt en je ontspant.

En we hopen vooral dat we door die strenge eisen van Gerry het virus buiten de deur kunnen houden. Er zijn er wel enkelen flink verkouden geweest of ziek, maar gelukkig niet besmet door het virus voor zover we dat weten en dat geeft ons ook weer wat adem en kracht want we realiseren ons wel dat we allemaal heel kwetsbaar zijn.

Ik hoop dat het u allen goed gaat en dat u een indruk hebt gekregen van de manier waarop wij samen in ons klooster "in quarantaine" leven met elkaar.

Kees Bruin CSSp

COVID-19 en De Universaliteit van de Mensheid

De covid-19 virus dat in China zijn oorsprong heeft, heeft zich snel over de hele wereld verspreid. Het virus is een pandemie geworden en wordt zo een zaak voor iedereen. Aanvankelijk had China er alleen mee te maken, maar nu belangt het de hele mensheid aan, zonder uitzondering van ras of klasse. Het treft zowel de armen als de rijken en maakt geen onderscheid tussen de verschillende rassen die op aarde te vinden zijn. We zouden het kunnen zien als een tegengif tegen racisme, dat een ideologie inhoudt met een hiërarchie van rassen. Deze pandemie (en zelfs de realiteit van ziekte in het algemeen) herinnert ons eraan dat we allemaal mensen zijn, ondanks onze verschillen van ras.

Onze gemeenschappelijke mensheid wordt gekenmerkt door eindigheid. Met de exponentiële ontwikkeling van de techno wetenschap en de bio geneeskunde heeft de mens de wereld veroverd. Hij kan het leven "*maken*," onderhouden en "*vermenigvuldigen*"—met machines—zoveel hij wil en zoveel als hij kan. Deze houding heeft de mens dan ook het gevoel gegeven het leven te beheersen en naar zijn hand te kunnen zetten, en te beseffen wat Descartes al beweerde: "meester en bezitter" van de natuur te zijn.

Met covid-19 zijn we echter tot op zekere hoogte getuige van de ineenstorting en deconstructie van deze zelfrepresentatie die de mens al jaren van zichzelf maakt. Deze pandemie doet de mens beseffen, dat hij een stoffelijk wezen is dat zijn einde vindt in de dood; een wezen waarvan de eindigheid een van de essentiële kenmerken is. Met andere woorden, het coronavirus laat ons duidelijk zien dat het menselijk bestaan aan een zijden draadje hangt; een kleinigheid, als een onzichtbaar virus, kan degene uitroeien die zichzelf als de machtigste ter wereld beschouwt: de mens.

Bovendien toont de globalisering van het coronavirus aan dat de hele mensheid één menselijke en sociale gemeenschap is. Als één mensheid delen we dezelfde biologische en ontologische conditie. Het is dus de morele plicht van ieder van ons ervoor te zorgen om deze mensheid, die in deze tragische tijden fragiel en tijdelijk blijkt te zijn, te beschermen.

Alphée Mpassi CSSp

Kerkdiensten streamen vanuit Rotterdam

Gedurende onze seminarietijd kregen we regelmatig missionarissen op bezoek, die ons vertelden van hun werk en hun ervaringen. Zo vertelden missionarissen van het Amazonegebied ons, dat ze een radiozender gestart waren. Deze was bedoeld om informatie door te kunnen geven in een gebied, waar geen wegen waren en alles over het water moest gebeuren. De radio werd ook gebruikt voor de vorming en opleiding van mensen in de veraf gelegen posten. Omdat ik altijd al geïnteresseerd ben geweest in techniek, sprak me dat aan.

In het bisdom Bangassou in de Centraal Afrikaanse Republiek waren er zeker mogelijkheden voor een dergelijk initiatief. Het was de tijd, dat in Nederland veel radioamateurs, radiopiraten, stopten met hun "illegale" uitzendingen. Het zou dus niet moeilijk zijn om heel goedkoop aan apparatuur te komen. Maar in die tijd was keizer Bokassa aan de macht. Die wilde duidelijk geen radiozenders, waar hij niet de controle over had. Het is dus nooit iets

geworden. Wel heb ik toen van de vastenactie geld gekregen om een televisie te kopen en een videocamera. Met mijn familie werden er toen videobanden uitgewisseld. Deze waren toen nog heel duur. Een VHS band kostte toen Fl. 50,00. Ik filmde onderwerpen als het maken van zonnepanelen, hoe huizen te bouwen met plaatselijk materiaal, hoe een weegschaal te gebruiken om misbruik te voorkomen als koffieopkopers of katoenopkopers kwamen om de oogst op te kopen,

enz. Er werden ook godsdienstige onderwerpen gefilmd als les voor kinderen en volwassenen. En die werden hen dan getoond op de TV. Het was een hele belevenis als mensen zich terugzagen op de TV. Ik filmde het leven van ons, missionarissen, en de mensen in de R.C.A. en stuurde dat op naar mijn familie. Die bekeek de films en nam dan op deze banden Franse films op of films met Franse ondertiteling, die ze dan weer naar mij stuurden. Die films liet ik dan zien aan de mensen van de R.C.A. Ik heb later wel veel spijt gehad, dat ik kostbaar filmmateriaal verloren heb laten gaan over ons werk als missionarissen in de R.C.A.

Eenmaal terug in Nederland na mijn tijd in Rome, werd ik door het provinciaal bestuur gevraagd om te gaan werken in Eindhoven. Uiteindelijk kwam ik in de stadskerkparochie de H. Catharina terecht. Daar waren de zeer goed bezochte carnavalsmissen. Die werden opgenomen. Er werd geprobeerd om die uit te zenden, maar het Wifi signaal was daarvoor in die tijd nog te zwak. Je zou uit moeten zenden in zo'n lage resolutie, dat het niet om aan te zien was. Ook toen al dacht ik weer aan de mogelijkheid "gewone" vieringen uit te zenden.

Er waren indertijd goede contacten met de initiatiefnemers voor het aanleggen van een glasvezelkabelwerk in geheel Nuenen. Met hen zijn toen ook allerlei mogelijkheden besproken. We hebben toen zelfs contact gezocht met Omroep Brabant en zijn met hen ook

in Hilversum geweest. Het toentertijd trage netwerk van het centrum van Eindhoven maakte het niet mogelijk hierin verder te gaan.

Eind 2012 kwam ik in Rotterdam te werken. In de federatie de H. Maria Magdalena, bevinden zich veel verzorgings- en verpleegtehuizen. Hier kwam het idee weer op om te proberen uitzendingen te verzorgen, vooral voor de mensen in die tehuizen. Het probleem was echter, dat we in een gebied werken, waar de financiën van de parochies een probleem zijn. Er was dus gewoon geen geld voor. En wat ik van zo'n officiële zendinstallatie voor kerken wist, was dat die ontzettend duur was.

En dan was er de Coronacrisis met al zijn beperkingen. En niemand mocht meer naar de kerk komen voor de vieringen. Wat te doen? Ik heb toen contact opgenomen met een neef van mij, die al jaren in de beveiligingscamera's zit. Hij vertelde mij, dat er een simpele mogelijkheid voor uitzendingen bestond via YouTube. De kosten van de apparatuur zou op ongeveer € 2000 komen, exclusief BTW. Mijn collega's vonden het een goed idee en waren het ermee eens, dat geprobeerd zou worden het van de grond te krijgen.

Het volgende was toen een oproep te doen via Facebook om sponsors te vinden. De respons was geweldig. En zeer snel al was het duidelijk, dat het benodigde bedrag er zou komen. Dus werd de camera besteld. We hoopten, dat die er zou zijn vóór Palmzondag, maar dat lukte niet.

Na Palmzondag kwam mijn neef om alles te installeren. Dat was vele uren werk, want er moesten tientallen meters leidingen worden aangelegd. Voor die kabels moesten er gootjes bevestigd worden, gaten geboord om de gootjes vast te maken en een gat door de muur heen om bij de geluidskast te kunnen komen. Toen kwam het grote moment: gaat hij het doen of niet. De camera werkte perfect. Vervolgens het geluid aangesloten en toen viel alles uit. Mijn neef met zijn tientallen jaren ervaring snapte er niets van. Hij heeft alles geprobeerd, maar het lukte niet. Waarschijnlijk was de afstand tussen de geluidskast en de microfoon te lang.

Mijn neef zou de volgende dag terugkomen met een ander soort microfoon, eentje op batterijtjes. Hij kwam de volgende dag terug, maar het lukte niet. Er bleef een enorme storing op zitten. Dus werd alles weer afgebroken (niet de leidingen) en hij ging er mee naar huis. De volgende dag kwam hij weer terug met een noodoplossing. En die werkte perfect.

Dus vanaf Witte Donderdag zenden wij onze vieringen uit, die wij met onze gemeente houden. Ieder van ons vijven bereidt op zijn beurt een viering voor. De uitzendingen komen uit de Bavokerk in Rotterdam. Waarom daar? Omdat wij Spiritijnen als gemeente daar met zijn vijven wonen in de pastorie van de Bavokerk. Sinds die eerste uitzending zijn er al ruim 2000 hits geweest op die uitzendingen. Of het hits zijn van 30 seconden of voor de gehele dienst, dat is niet na te gaan. Het is in elk geval meer dan de moeite waard.

We krijgen ook veel reacties, soms met de opmerking, dat het geluid nog niet perfect is. En dat klopt ook wel. Omdat het een voorlopige opstelling is, geeft de camera ook minder mogelijkheden dan de definitieve camera zal geven: inzoomen op een bepaald punt zoals ambo of altaar. We kunnen zelfs opnamen maken vanuit de zijkapel. Dus veel meer mogelijkheden. We zijn in elk geval heel blij, dat we zo toch bij onze mensen kunnen komen. Natuurlijk zijn er fantastische uitzendingen op de T.V., maar eigen voorgangers zien in een bekende kerk, heeft ook wel wat.

Het wachten is nu op de definitieve apparatuur. Er komt een andere oplossing voor het geluid. Er is een manier gevonden om het geluid via de geluidsinstallatie van de kerk door te geven. We hopen, dat we spoedig met die definitieve apparatuur kunnen beginnen. Ik, maar ook mijn collega's en de mensen uit de R.K. Federatie de H. Maria Magdalena, wij zijn de sponsoren heel dankbaar, dat ze dit mogelijk hebben gemaakt.

Mochten er mensen zijn die met ons willen bidden en de H. Mis willen volgen, dan kan dat via de directe link naar de website van YouTube.

<https://www.youtube.com/channel/UCmPwfvdyIBkIEjhIDQuD17Q>

U kunt de link selecteren, kopiëren en dan plakken in de URL van uw browser.

We zenden 's zondags uit om 10.00 uur en op woensdagavond om 19.00 uur.

Frans Wijnen CSSp

Spinet per post of digitaal?

Iedere maand wordt dit contactblad verstuurd naar bijna 700 adressen. Voor een groot deel gebeurt dit per post.

U zult begrijpen dat dit erg kostbaar is aan porto. Zeker de adressen in het buitenland! Voor iedere Spinet naar het buitenland moet € 3,00 porto betaald worden. Daarbij komt dan uiteraard nog de kosten van de kopieën en de enveloppe.

Daarom vragen wij U om, indien mogelijk, ons te berichten dat u Spinet in de toekomst digitaal wilt ontvangen. Graag een e-mail aan: secretariaat-cssp@missie-geest.nl

Heel hartelijk dank.

Redactie Spinet

Overleden

19 februari	In Pijnacker overleed in de leeftijd van 91 jaar mevrouw Ada Haket-van Winden, zus van zuster Antonetta van Winden.
26 februari	Uit Kameroen kregen we het bericht dat de heer Gerrit de Jong in de leeftijd van 81 jaar is overleden en begraven in Yaoundé. Hij was ex-broeder (Quirinus) van onze congregatie.
6 maart	In Hoofddorp overleed in de leeftijd van 71 jaar mevrouw Hanny Floris-Hartog, schoonzus van zuster Petronella Floris.
13 maart	In Hattem overleed in de leeftijd van 91 jaar mevrouw Mies Meiberg. Zij was jarenlang huishoudster van †pater Jos van Vegchel.
19 maart	In Sneek overleed in de leeftijd van 85 jaar de heer Pieter de Jong, broer van pater Albert de Jong.
21 maart	In Nijmegen overleed in de leeftijd van 85 jaar zuster Martina Janssen.
24 maart	In Aalten overleed in de leeftijd van 87 jaar mevrouw Antonia van Hoof-Pepers, zus van zuster Antonia Pepers.
22 april	In Nijmegen overleed in de leeftijd van 75 jaar mevrouw Paula Boon-Voorn, zus van pater Herman Voorn.

In memoriam pater Jacques Verhees

14 augustus 1930 - 23 maart 2020

Na zijn universitaire studies in Fribourg en Rome doceerde hij kerkgeschiedenis op ons groot scholasticaat in Gemert en op het TIE (Theologisch Instituut) in Eindhoven. Hij had zijn eigen wijze van doceren die vooral moest leiden tot zelfstudie en met elkaar in gesprek gaan over de stof uit een boek dat je zelf eerst moest lezen. Hij promoveerde in Nijmegen in de pneumatologie van Augustinus en was dus doctor, wat maar weinige van zijn parochianen wisten. Na 1969 was hij een aantal jaren rector van de zusters in Aarle-Rixtel en pastor in Bergen op Zoom en Veldhoven. De langste tijd was hij pastoraal werkzaam in Someren in de Lambertusparochie (van 1987 tot 2014). Als pastor wilde hij ook de mensen in beweging brengen vanuit het principe dat mensen belangrijker zijn dan regels. Daar kwamen meerdere boeken van hem uit voort met gebeden, liederen en lezingen voor vieringen voor jong en oud en voor catechese. Zijn laatste jaren verbleef hij in zorgcentrum Eegelshoeve, waar hij na enige maanden ziekte heel bewust afscheid nam van vrienden en medewerkers onder wie Paula, die hem 41 jaar terzijde stond en een grote steun voor hem was. Dat hij nu mag rusten in vrede bij God.

In memoriam pater Ben Visbeek

20 januari 1931 – 1 april 2020

Ben is een geboren Amsterdammer die zijn oom achterna ging als missionaris in Afrika. Hij werd na zijn priesterwijding benoemd voor Kameroen, waar hij van 1959 tot 2002 verbleef. Eerst leerde hij er een inlandse taal, het ewondo, dat hij later uitstekend sprak. Hij werkte vooral als de man onder de mensen, de man van de “brousse”, altijd op stap naar de mensen in de dorpen, tijdens de vele “tournées”. Toch besteedde Ben ook veel aandacht aan de vorming van catechisten en parochieraden. Hij werkte mee aan het maken van cursussen voor de vorming van parochieraden en voor catechese aan volwassenen. Eenmaal terug in Nederland kwam hij samen met Jan Schiks in Weert en was daar actief in het parochiewerk in de Fatima parochie en op de Biest, tot zij in 2011 samen naar Gennep kwamen. Ook daar was hij, zolang zijn gezondheid het hem toeliet, actief in de gemeenschap. Hij kreeg problemen met zijn gezondheid en werd afhankelijk van hulp van de thuiszorg. Toch kwam hij zo lang als het kon in een rolstoel naar beneden voor de koffie of het eten. Hij overleed na een val die hem noodlottig werd. Hij was een fijne collega en een geliefde broer en oom voor zijn familie. Dat hij nu mag rusten in de vrede van de Heer.

